

χαθεί έλότελα, τότε πρόφτασαν οι κύριοι του και τον Τεθροκο τον σταμάτησαν και σε γλύτωσαν, ώ Έλλάδα σκιάδα, ανάξια να ζεις ελεύτερα και να λυτρωθείς; σε γλύτωσαν, ώ λαέ κακομοιριασμένε, ώ ψευδοβασίλειά, ώ πρωθυπουργέ ραγια, ώ άρχοντες τιποτένιοι, σας γλύτωσαν και σας έδωσαν έπειτα χειροπόδαρα.

Ο σκιάδος μνήσκει πάντα σκιάδος του έποιανου κυρίου, έξόν άν μπορείς μόνοι του να λυτρωθεί. Κι άν δεν μπορείς τότε από μια σκλαβιά περνάει σ' άλλη, ως πού να φτάσει στο τελευταίο σκαλοπάτι της κατάντιας του. Και αυτή είναι ή ζωή του κάλιο να ξεψυχοῦσε.

Μά στη γη επάνω πάντα θά υπάρχουν σκιάδοι και έλεύτεροι.

(Ακολουθεί)

ΙΔΑΣ

**ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ**

Σύνα, κ' ή μέρα τίναξε κατά το χάος της νύχτας Τήν πέτρα που τά λιμπερά τ' αστέρια φεγγαρίζει, Στοῦ Κυνηγοῦ τ'ς Ανατολής τά φωτεινά τά βρόχια Ο πύργος του Σουλτάνου μας άζ, δες πώς σπαρταρίζει.

Τά εἶδωλα αυτά που λάτρευα τόσον καιρό με πόνο Φεύκτη δόξα μουδωκαν στα μάτια των ανθρώπων Σ' ένα ποτήρι ανάβηθο μου πνίξαν την τιμή μου Και τ'νομά μου πούλησαν για ένα τραγοῦδι μόνο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΟΛΙΩΤΗΣ

Υπό την Υψηλήν προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως

**Α Κ Α Δ Η Μ Ι Α**  
**ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ και ΕΜΠΟΡΙΚΗ**

Έν Αθήναις (Πλατεία Κάνιγγος)

Έγκριμένη δια του από 29 Ιουλίου 1894 Β. Δ. Σχολαί τεχνικών σπουδών άνώτεροι :

**ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΓΕΩΡΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ**

Φοίτησις διετής.

Έναρξίς μαθημάτων τή 15 Σεπτεμβρίου.

Πρόγραμμα αποστέλλεται δωρεάν.

Γίνονται δεκταί μαθηταί.

στης την κύταξε απόψε. Κι έχι μόνο την κύταξε, μά και της χαμογέλασε και της είπε :

— Πού και πού πήγες, Χρυσούλα ;

Ανατινάχτηκε ή Χρυσούλα από μιάν ανεκκλήλητη χαρά. Όλο της τό κορμάκι αναγάλλιασε. (—Πόσο είσαι καλός, Ορέστη μου, πόσο είσαι καλός ! ) Άρπαξε τά χέρια του, τ'άβαλε, όπως συνήθιζε, άπάνω στα στήθια της και είπε :— Αλήθεια, σ' ενδιαφέρει, Ορέστη μου, πού πήγα ; Αλήθεια ; Αλήθεια ; Νά πού πώ. Όλο μου τον περίπατο να σου τόνο πώ, άγάπη μου. Πήγα στα μαγκζιά ν' αγοράσω καινούργιες κυρτίνες, καλοκαιριάτικες, για την κάμερά μας. Μά δε βρήκα. Πέρασα ύστερα από τό Πανεπιστήμιο να δω άν είσουνε εκεί Νά σε δω μόνο απόμακρη, χωρίς να με δείς και να φύγω. Μά δε σε βρήκα. Μιά άγωνία με κυρίεψε. Ήθελα να σε δω, να σε δω !. Και πέρασα...

— Σώπα, σώπα, καημένη Χρυσούλα. Έχω να έργαστώ τώρα. Άσπνέ με, να χαιρείς !...

Τά χέρια της πέσανε κομένα. Έσκυψε πάλι τό κεφάλι ή Χρυσούλα και σύβηκε στη γωνιά και κάθισε. Έπιασε τό κέντημά της και δεν έβλεπε τίποτα. Από τά μάτια της ζεστά πέφτανε τά δάκρυα. Κι όλη τή νύχτα εκείνη άφουγκραζόντανε

**Ο "ΝΟΥΜΑΣ",**  
**ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ**

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. 8.— Για τις Έπαρχίες Δρ.

Για τό Έξωτερικό Φρ. Χρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 Δρ. την τριμηνία) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ά δε στείλει μπροστά τή συνδρομή του.

10 λεπτά τό φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

**ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ.** Στα κιάσκια (Σύνταγμα, Ομόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιόδρομου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου Ομόνοια), στο κιάσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία Έστίας, Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτορεία των Έφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπωλείο του κ. Κ. Βαρουξή.

**ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ**

Ασκοπες φοβέρες—Τ'όγδοο—Οι νέοι μας—Ραγιαδες, ραγιαδες !—Οι έπαρχίες.

ΜΑΣ είπανε πώς μερικοί του «Στρ. Συνδέσμου» στενωχωρήθηκαν με τά «Παραγραφήκια» του περασμένου φύλλου και θά μάς ζητήσουνε, λένε, λόγο και θά μάς εμποδίσουνε να γράφουμε πιά λεύτερα τή γνώμη μας. Δεν τό πιστεύουμε. Όσο κι ά μυρίζει τρομοκρατία κάποια δήλωσι του «Στρ. Συνδέσμου» που δημοσιεύτηκε την περασμένη βδομάδα στο «Χρόνο» για τις έφημερίδες που σκοιάζουνε την πολιτεία του «Στρ. Συνδέσμου», εμείς εξακολουθούμε να πιστεύουμε πώς ζούμε ακόμα κάτω από Σύνταγμα και πώς είμαστε λεύτεροι να γράφουμε λεύτερα τή γνώμη μας.

Αν έρθει αύριο ο κ. Ζορμπάς, ή όποιος άλλος από τό «Σύνδεσμο» και μάς δηλώσει επίσημα πώς όλα «δίδεν» υπάρχουνε σήμερα (δίδεν Βασιλεία, δίδεν Βουλή, δίδεν Κυβέρνηση, όπως δά και υπάρχουνε για να σκεπάζουνε, σαν μπαλωμένο πάπλωμα, τή Διχτατορία, πρώτοι εμείς θάν του φωνάξουμε Ζήτω και πρώτοι εμείς θά κανονίσουμε τό δρόμο της πέννας μας παράλληλα με τά σύμφορνα του σπαθιού.

Νά μάς τό πούνε όμως λεύτερα, καθαρά, παλη-

καρσία κι όχι με μασημένα λόγια, γιατί και τό επί τέλους Έπανάστασι δεν έγινε ίσαμε σήμερα, όπως ή δική μας, δίχως ναποκοτάει να πει λεύτερα κείνο πού ζητάει να κάνει (άν έξέρει κι αυτή τί ζητάει) και κείνο πού συλλογίζεται.

Ο Τυπάλλδος έδειξε περισσότερη ειλικρίνεια και περισσότερη παληκαριά γιατί τελάλησε λεύτερα τις ιδέες του.

\*

ΚΑΙ όγδοο Έπουργείο. Α δέ βγει κι αυτό ξεχωριστο λωμένο από τό Έπουργικό κεφάλι κι ά δε λειτουργήσει κι αυτό σαν τ' άλλα έφτά έλευτά κι αξιολόγητα άδερράκια του, κάτι μπορούμε να ελπίζουμε.

Η γεωργία, τό εμπόριο, τό δάση, τρεις σπουδαίοι πλουτοφόροι παραγοντες της χώρας, παρηχημένοι ίσαμε τώρα, θά βρουν επιτέλους τον έπίσημο προστάτη τους.

Μά θάν τονε βρουνε ; Νά, ο κόμπος. Μήπως ή Παιδεία λ. χ. βρήκε κόμπος τον προστάτη της, άν και ύπάρχει Έπουργείο της Παιδείας από τότε που έγινε τό Έλλ. Κράτος ; Φοβόμαστε πώς και τ' όγδοο Έπουργείο, ά διοριστεί και σ' αυτό κανένας Έπουργός τόσο κατάλληλος όσο κατάλληλος είναι σήμερα στο Έπουργείο της Παιδείας ο κ. Ζομπάς, θάβει ένα λούσο περιτό και θά ωφελήσει τόσο, όσο θά μπορούσε να ωφελήσει κ' ένα κεφάλι φαλακρό άν του κολλήσεις πινου με ψυρόκολλα δυο τρις τρις.

\*

ΑΧ και να γινότανε κείνο πού όνειρεύεται ο Έφταλιώτης—ένας σύνδεσμος από νέους πού να δουλέψει για την αληθινή ξεκαθίγηση ! Μά πού νέοι και πού όρεξη για ζωή, για δράση, για δουλειά σοβαρή ! Βγαίνει ένα περιοδικό από νέους έδω, ή «Λάφυα», και μυρίζει δέκα μιλια μακριά γεροντική υούχλα και σοβαροσύνη κομική.

Τό ξεχείλισμα της Νιότης... Η στάμνα της ζωής καλοδουλωμένη μήπως, για τ'όνομα του Θεού, και ξεχείλισει και χυθεί έτσι άσκοπα ο ζωτικό; χυμό; πού χρειάζεται για τά ψευδοκόρτε και τά κουτσοπόροδα !

Αξιωματικός; Έχουμε, αφού τά κουτσοκαταφάνε να κάνουνε μισή επανάσταση. Νέους όμως δεν έχουμε, δεν άποχτήσαμε ακόμα—νέους δηλ. ζωντανούς πού να μεθάνε με τά μεγάλα ιδανικά και να σπρώχνουνε τή ζωή λίγο πιδέρα από τό κυνηγητό της όμορφης μοδιστρούλας κι από τά ξενούχια στο καφασαντίαν.

Κ' έτσι τ' «Όνειρο» του Έφταλιώτη, φοβόμαστε πώς θά μένει για πάντα όνειρο.

\*

ΣΤΗ «δήλωσι» του «Στρ. Συνδέσμου» πού ζητούσε να βάλει γκέμι στις έφημερίδες, άπαντήσανε με παληκαριά δυο έφημερίδες, οι «Αθήναι» και τό «Σκρίπ», με τέτι παληκαριά πού άναγκάσαν τό «Σύνδεσμο» να ξεναζήλωσει πώς παραξηγήθηκε ή πρώτη του δήλωσι. Οι άλλες έρη

κ' οι δυο, σκυμένοι στα στήθια τους άπάνω, τό κατακλύσισμά τους. Είχανε σαν δυο πέτρες στρογγυλές ρηγιμένες από την κορφή όρθοστάλωτου βουνού. Πόσο άρμονικά καταχτυποῦν, αντιστοιχίζονε και πέφτουν με πηδήματα εύθυμα, σκερτσίζικα, τρελά ! Σά να χορεύανε. Από γκρεμό σε γκρεμό.

**VII**

Τώρα πιά, τώρα πιά, βήμα δε μπορούσε να κάμει στη ζωή ο Ορέστης χωρίς να σκοντάψει και να πέσει και να καταπληγωθεί. Κομικότητα καβέλα άπάνω τή νεφροτοσκιστρα Χίμαιρα, σημειωμένος στο μέτωπο με τή σφραγίδα της άποτυχίας και του χαμού. Κ' οι άνθρωποι συναχτήκανε γύρω και κυτάζανε τό αλλόκοτο τέρας και γελοῦσανε και τού ρήγνανε πέτρες. Τί πράμα είναι αυτό και φορετ την άποκαιριάτικη αυτή, με χρυσόχαρτο τυλιγμένη περικεφαλαία, και τά κουδουνάκια αυτά τά φασουλίστικα και τ' άρκενίκια μεσαιωνικά ρούχα ; Και πώς φρυμάζει έτσι άνθρωπο να περπατήσει στις κακοβολίες της γής και θέλει να πατήσει άπάνω από τά κεφάλια των ανθρώπων και να πηδήσει από στέγη σε στέγη και σκουντά στον κάθε τοίχο και

πληγώνεται και πάλι παίρνει φόρα και ξενασκουντά και πέφτει ;

Βήμα πιά δεν μπορούσε να κάμει ο Ορέστης άπάνω στη ζωή. Μιά τραχίτατη αντιπάθεια ένοιοθε για όλα τά κανονικά και μέτρια και λογικά της ζωής. Δεν μπορούσε να τά υποφέρει. Δεν μπορούσε να περπατεί άπάνω στο χόμω, να κουβεντιάζει ήρεμα και μετρημένα, χωρίς έξαψες κ' ύστερη σμούς, να περιοριστεί σ' ένα κλάδο έπιστημονικό και να στενέψει στα πραγματοποιήσιμα και δυνατά, τή φιλοδοξία του την παιδιζακήστικα άπειθαρχητη κι άγύρταγη.

Και γι' αυτό έπεισοδία μικρά και συνηθισμένα, από εκείνα πού καθημέρα με; τυγχίνουν στη ζωή, αντιχτυποῦσανε μέσα του, σά χάλκμοι.

Την έρχόμενη μέρα είχε συναντηθεί μ' ένα φίλο του δικηγόρου. Κάμανε μερικά βήματα μαζί. Ο δικηγόρος πήγανε στο καφεείο, ο Ορέστης στο Μουσείο. Ο ένας είτανε βορυσώδης κ' εύχαριστημένος, ο άλλος χλωρός κι άνήσυχος.

— Κ' είσαι τελείως εύχαριστημένος ; Δέ σου λείπει τίποτα από τή ζωή ; τίποτα ;

— Τίποτα ! Τί να μου λείπει ; (Τά μάτια του δικηγόρου στραφταλίζανε από την περηφάνεια) Έχω